

Szilágyi Eszter Anna

A TILOS VERSELMÉNYEKBŐL... (*a három júlia*)

JÚLIA (Sz.)

Sötét az ég *oda*
sötét e kis szoba *ide*
Melybe mint fénysugár
Nem toppan *Júlia*

Lelkem idézgeti mint rossz rima
Teste hajlásit mozdulat rugóit
lénye egészbe gyűlt illúziójit
unásig forszírozva akár ha
mechanikai tortúra

Midőn a test is belép
és ajvékolva húzza föl magát
a diadalútra e lenti rúd
bár nem éppen Toldim rúdja
súlyos tolakodó egy szűz viszonyba
Már egész valóm benne tolong
és vérem lassúdad szökése
önhazudtolón száguldoz most e
botban feléje

Júlia
míg te édesen alszol
szomszéd szobánkban
tested párái magányos
őrleányid környül
de lelked *édes tulipánt*
bárhol lehet
talán
a harcmezők után
fölöttem is megáll
itt e reszketeg
ágy bajos tüzében
a szomszéd
szobában...

JULIANNA

Hogy kibontottalak
utolsó pendelyedből
vágni látsszék a csendet
kicsinyke sikkánásod
Nem fogta elmém
eredetjét, sem mire
véljem öröm vagy
félsz
Inkább a gyermek
szabad futása
volt ez Kibontakozni
sullyos kötések
követelmiből
Egy semmi állat
egy szöske macska
átlényítése voltál
akkor éjjel
nem férjedurad és
parancsolód én
de kandúr
bandikád...

és JULIANNÁM

A zsákjainkat vonjuk
sok-sok éve
tápláljuk széltől óvjuk
megdolgoztatjuk
pénzeért
de örömeink elmaradtak
nem úgy, fiam, mindegyre
mondod
az élet nem egy
diadalmi mámor
hát *nem, fiam*, ezt én is
pont tudom
Csak kár, hogy mégse
dacol a szívünk a megszokással
meg kár, hogy vér és szarzsák
csak a testünk, nem
hurik bülbül paradicsoma
hová betévednünk
majd csak a halál után
szabadna, egy másik tájon
másik regula szerint

itt meg egymásnak
keserű fiai lettünk
gömbölyű feleség
délceg férj helyett
egy mismasch
nem és kor nekül
való együttes
zenénk a lóvonó
huzás bádglavóron

édes néni –
ha szólíthatlak így
nőm, fiam, bakám
– volt benned egy
édes utam
egy járatom, mint
mongyam, és azon
surrogva közlekedett
a lelkünk

JULISKA

Biztos az isten
egy álmod látott
aminek mintájára
teremtette aztán
a világot
Na ilyen álmom volt
ez a lány a Julianna és a János
nászéjszakáján

Egy oktondi pocok
egy okoskodó vizicsibe
egy cifrázkodó vízililiom
egy nyurga szélke

Minden egy porcikája
az emberi tökéletesség
maximája
minden sóhajtása
passzát és megszólalása
adekvát bölcs kis
kádika
kifogyhatatlan bőségszaruja
játék, kedv, ötlet
szelindek tekintet
máskor meg puckos
vircsaftolás

Megremeg az öreg –
mindez egy álom volt csupán
és a semmibe tűnt

Így bünteti az Úr
a túllontúl ragaszkodó
heves szerelmet

nem fogok erről írni
soha többet.

© Falcsik Mari pályaműve, grafikus: Syporca Whandal